

พระดร.มหาทวนชัย อธิจิตโต

พระคร.มหาทวนชัย อธิจิตโต

ได้ร่ำบารมีหลวงพ่อ

“อาตมาเกิดปี ๒๔๘๓ เมื่อก่อนเป็นเณรตัวเล็กๆ จบชั้น ป.๔ บ้านเกิดเมืองนอนอยู่จังหวัดนครราชสีมา อำเภอพิมาย บ้านท่าหลวง คือมันมีเรื่องมหัศจรรย์สมัยที่หลวงพ่อวัดปากน้ำ ยังมีชีวิตอยู่นั้นท่านมีเมตตาเลี้ยงดูพระเณรแล้วก็กระจายชื่อเสียงความเมตตาไปทั่วประเทศไทยทั่วโลกก็ว่าได้ อาตมาเป็นผลิดผลองค์น้อยๆ องค์หนึ่ง ซึ่งมีบุญเกี่ยวพันกับหลวงพ่อมา โดยที่ไม่ได้รู้จัก ไม่ได้มากรุงเทพฯ เลย อยู่ในป่าในดงห่างไกลความเจริญ แต่มีพระที่มาปฏิบัติธรรมกาย อยู่ที่วัดปากน้ำเป็นพระอุปัชฌาย์ จะมีพระทั่วประเทศมาปฏิบัติธรรมสายธรรมกายของหลวงพ่อวัดปากน้ำที่หลวงพ่อรับผิดชอบสอนอยู่แล้วกลับไปประพฤติปฏิบัติ แล้วองค์นี้ก็เหมือนกันกลับไปนครราชสีมา อาตมาตอนนั้นจบชั้น ป.๔ บวชเป็นสามเณรเรียบร้อยแล้ว เห็นมีลักษณะดี พระอุปัชฌาย์เลยบอกว่า “สามเณรอยากศึกษาเล่าเรียนก็ให้ไปวัดปากน้ำ ภาษีเจริญนะ ตลาดพลูนั่นแหละไปไม่ยากหรอก นครราชสีมาไปหัวลำโพงเอง”

อาตมาก็ไม่เคยมา เป็นเณรยังเด็กด้วย แต่ด้วยบุญบารมีของหลวงพ่อวัดปากน้ำ มีฤทธิ์มีเดช ท่านสามารถทำให้อาตมาตัดสินใจโดยที่เป็นเด็ก แปลกเหมือนกันปู่ป๊าบอกว่าจะไปหาหลวงพ่อวัดปากน้ำ ใครห้ามก็ไม่ได้ ซึ่งมันเป็นประสบการณ์ที่แปลก ไม่มีใครเขาทำกัน **ซึ่งบารมีและแรงดลใจของท่าน ท่านคงจะรู้ว่าเราคงจะมีประสิทธิภาพ จะช่วยงานพระศาสนา ช่วยงานหลวงพ่อ ช่วยกู้เกียรติชื่อเสียงหลวงพ่อ และช่วยกู้พระศาสนาด้วย** ก็ตัดสินใจขึ้นรถไฟจาก อ.พิมาย มาที่ จ.นครราชสีมา ตอนนั้นปี พ.ศ.๒๔๙๕ อายุ ๑๒ ปีนั่งรถไฟ มาถึงก็ช่าง ไม่ถึงก็ช่าง เราก็ไม่เคยนั่งแต่ด้วยบารมีของท่านคุ้มครองมา คอยป้องกันจนกระทั่ง

มาถึงหัวลำโพงก็ห้าโมงเย็น ไร่เราก็ไม่เคยไปต่างจังหวัดไม่เคยออกจากบ้าน ไม่รู้จะไปไหน พอลงจากหัวลำโพงแล้ว พอดีท่านก็ดลบันดาลให้พระชื่อว่า พระมหาโมนข ซึ่งไม่รู้ว่าท่านมรณะหรือยังตอนนี้ ท่านเดินผ่านมา เราก็บอกท่านว่า “หลวงพี่ ลีไปไหนเล่า” พุทธภาษาคโรราช ท่านก็บอกว่า “จะไปวัดปากน้ำ” นี่มันมหัศจรรย์ขึ้นแล้ว เราก็จะไปวัดปากน้ำ หลวงพี่ก็จะไปวัดปากน้ำเห็นมัยนี้ หลวงพ่อท่านดลบันดาลให้ เราก็บอกว่า “ผมขอไปดาวหวัด ขอไปด้วยได้ไหมครับ” พุทธภาษากรุฑเทพก็ไม่มี ตอนนั้นใช้ภาษาอีสาน ภาษานครราชสีมาซึ่งมันเป็นไทเบ็ง มันก็ไม่ใช่ไทยแล้วก็ไม่ใช่ภาษาลาว เราคงเข้าใจกันดี หลวงพี่ก็บอกว่า “ไปซิ ไปเถร ไปด้วยกันเลย” ท่านก็รับไป

พอถึงตลาดพลูก็มีดคำฟ้าก็มีดเราก็ลงเดินตามท่านไปที่วัดปากน้ำ ก็มาด้วยดีแบบปาฏิหาริย์ เหมือนเทวดานำส่ง พอถึงแล้วท่านก็บอกว่า ถึงแล้ววัดปากน้ำ แล้วท่านก็เดินไปที่กุฏิของท่าน ท่านก็ไม่ได้บอกให้สามเณรไปที่ไหน ไร่เราพอถึงหลวงพ่อก็ดีใจลี นี่หรือวัดปากน้ำ หลวงพ่อวัดปากน้ำที่มีชื่อเสียง ก็ตัดสินใจเดินไปที่โบสถ์ ที่โบสถ์มีผู้นำเขาเรียกว่าเป็นผู้นำ ดูแลหัวหน้าพระเรียกว่าหลวงพี่เขียน ชื่อเขียน อาตมาก็อุ้มบาตร ห่มจีวรตัวเล็กๆ เดินยังไม่คล่องเพราะว่ายังเล็กอยู่นะ เสร็จแล้วก็ไปที่โบสถ์ ไปนั่งพักอยู่ ก็ไม่รู้ว่าจะไปไหน เพราะยังเล็กอยู่นะ ความเป็นเด็กบ้านนอก พุดจากก็ไม่เก่ง ลังคมไม่เป็น ก็ไปนั่งอยู่ที่เจดีย์ ก็ไปนั่งอยู่ตรงหน้าโบสถ์จนกระทั่งมืด คำ หลวงพ่อก็ออกมารับแขกตอนห้าโมงเย็น ไร่เราก็ไม่รู้ว่าหลวงพ่อยู่ที่ไหน ความไม่กล้า เป็นเด็กก็นั่งเฉยอยู่เกือบจะร้องไห้แล้ว ก็ไม่รู้นี่ฉันมาอย่างไร ทำนองว่าหลงมา กรรมอะไรหนอ ต้องมาอยู่เดียวดาย ไม่มีพ่อแม่ดูแล ไม่มีใครคอยช่วยเหลือ ก็นั่งนึกอยู่ ประเดี๋ยวเดียวก็มีพระมาเจอ ก็ถามว่า “เณรมาจากไหน” “ผมมาจากโคราชครับ” “จะไปไหน” “ลืมาอยู่วัดปากน้ำครับ” “เอานี้แหละวัดปากน้ำ

จะมาอยู่วัดปากน้ำ ก็ต้องไปพบหลวงพ่เจ้าอาวาสก่อนสิ” “ครับ หลวงพ่อยู่ไหมครับ” “โน่น ท่านกำลังรับแขก”

สมัยก่อนมีโยมอุปัฏฐากอยู่สองคน คนหนึ่งดำ คนหนึ่งขาว ประยูรนั้นคนขาว คนดำนั้นชื่อเปล่ง เสร็จแล้วก็เดินทางเข้าไปกราบหลวงพ่ ตอนนั้นมีผู้ใหญ่มาพบท่านเป็นประจำ เป็นกิจวัตรท่านจะออกไปรับแขก ตอนห้าโมงเย็น เสร็จแล้วก็มีอาสนะโยมมยุร (ลุงประยูร) เขาจัดไว้ตรงกุฏิหลังเก่า แล้วก็มิ้วสังกะสีมีประตูเก๋ๆ ท่านใช้เป็นที่รับแขก อาตมาก็เดินไป พอถึงประตูเห็นท่านรับแขกอยู่ ตอนนั้นมีท่านมหาเป็นเปรียญธรรมสูงมากเลย เข้าไปคุยกับท่าน

ลุงประยูร

ไปเถียงธรรมะกัน เราก็เข้าไปนั่งก้มกราบท่าน พอกราบเสร็จแล้วท่านนั่งอยู่บนเก้าอี้ เราก็เข้าไปด้านซ้ายของท่าน ด้านติดประตู เข้าไปกราบเสร็จแล้ว ท่านก็หันมาถาม “เออ เณร มาจากไหน” รู้สึกว่าท่านจะเมตตามากเลย “ผมมาจากนครราชสีมาครับ” “จะไปไหนละ” “จะมาอยู่วัดปากน้ำครับ” “เออ งั้นก็รับๆ ไว้” “มีที่พักหรือยังละ” ท่านถาม “ผมอยู่ในโบสถ์ครับ” “เออดีแล้ว อยู่กับท่านเขียนนะ” ท่านก็รับไว้เรียบร้อยแล้ว นี่เอง เป็นเรื่องประหลาด ว่องไว ได้พบท่านตามเจตนา มา นั่งรถไฟมาตั้งแต่เช้า มาถึงนี่ก็หนึ่งทุ่มแล้วท่านอนนั้นนะ นี่ก็ได้อยู่วัดปากน้ำเป็นอันว่ารับตัวมาวัดปากน้ำเรียบร้อยแล้ว

ระหว่างอยู่ที่ในโบสถ์ เป็นหน้าที่ของสามเณร มีเพื่อนสามเณรมาอยู่ด้วยกันชื่ออะไรก็ลืมไปแล้ว อยู่กันสององค์ มีหน้าที่เทกระโถน เวลาถึงงานพิธีกรรมต่างๆ เช่น วันพระ ทุกวันหลวงพ่ท่านจะลงจากกุฏิ ท่านมาแจกของขวัญ ญาติโยมจากทั่วประเทศมารับพระของขวัญของ

หลวงพ่อบุญมาเรียกขุนหนึ่ง ขุนสอง สมัยอาตมาทั้งนั้นแหละ ทำด้วยมือในโรงงาน ใช้อะไรทำเหอ ดอกบัว ดอกบัวมีเยอะ เอาไปตากแห้ง เสร็จแล้วโยมอุบาสิกาแม่ชี นำไปตากแห้งแล้วเอามาปนๆ ที่กลายเป็นพระของขวัญ ที่ว่าศักดิ์สิทธิ์ มีชื่อไปทั่ว มีปาฏิหาริย์ รุ่นอาตมา รุ่นสามเณรตัวเล็กๆ เสร็จแล้วก็ เวลาตอนบ่ายเนี่ย จะมีท่านมหาเจียก ตัวดำๆ เล็กๆ นิสัยดีมากเลย นีดูแลไฟฟ้า กิจกรรมต่างๆ ท่านจะดูแลเรื่องไฟฟ้า เปิดเครื่องเสียง หลังจากหลวงพ่อบุญมาทำวัตรเช้าท่านจะเทศน์ หลวงพ่อบุญมาต้องอบรมพระเณรทั่ววัดปากน้ำ ที่ฉันเสร็จแล้วต้องมาฟังเทศน์ชะก่อน ขัดเกลาเข้าเย็น เรียกว่าอบรมอย่างดี ให้เป็นคนดี ให้เป็นตัวแทน เพื่อที่จะสืบต่ออายุพระพุทธศาสนา แล้วก็ศึกษาเล่าเรียน ทั้งปริยัติ ปฏิบัติ วัดปากน้ำนี้สายปฏิบัติ สายธรรมกายดังมาตั้งแต่สมัยนั้นแล้ว

ขอเล่าเรื่องตอนวันพฤหัสบดี วันพฤหัสบดีถือว่าเป็นวันครู เป็นวันแรง วันศักดิ์สิทธิ์ หลวงพ่อบุญมาท่านจะถือว่าวันนี้เป็นวันขึ้นธรรม หมายความว่า เป็นวันที่มาปฏิบัติธรรมสายพระธรรมกาย สายที่ท่านสอน จะต้องมารับธรรมะ คือจะต้องมาขึ้นธรรม จะต้องมารับหลักการซึ่งท่านจะลงไปสอนในช่วงบ่าย ฉันเพลเสร็จในช่วงบ่าย ประเดี๋ยวเดียวญาติโยมเต็ม ถือเป็นประเพณี ธรรมะสายปฏิบัติของหลวงพ่อบุญมาจะต้องมาวันครู วันพฤหัสบดี อาตมาเป็นเณร หลวงพ่อบุญมาไปไหนก็ตามไปเพราะว่าเป็นคนจิตใจอาสาแล้ว ที่สำคัญเป็นพนักงานขัดรองเท้าแตะ เพราะเราจะคอยดูอยู่ตลอดเวลาว่า รองเท้าฟองน้ำของหลวงพ่อบุญมาดำเมื่อไหร่ อยู่มาวันหนึ่งท่านไปฉันนอกวัด กลับมามันก็ดำ เราก็มีหน้าที่ใช้แปรงเก่าขัด เวลาท่านมาในโบสถ์ ท่านมาแจกพระของขวัญ หรือว่าเวลาลงอุโบสถสังฆกรรมเราเป็นเณรลงไม่ได้ เราก็รออยู่ข้างนอก เสร็จแล้วก็ดูรองเท้าท่าน หยิบไป เอาแปรงโรยๆ เอาน้ำขัด เอาแปรงขัด ใส่ หลวงพ่อบุญมาออกมาจากรองเท้าตัวเองไม่ได้ เอ๊ะ! รองเท้าฉันหรือเปล่า มันสวยมันเงาแวบเลย ก็มารู้ทีหลังว่าเณรตัวเล็กนี่เอง

ลูกตัวนี้เอง ที่ท่านเมตตาเคยรับไว้ ท่านก็ยิ้มๆ

เมื่ออยู่ครั้งหนึ่ง อาตมามีจีวรตัวเดียว ห่มมาตั้งแต่เจ็ดแปดปีแล้ว ละมั่ง เสร็จแล้วมันก็เก่า ก็เลยตัดลินใจไปขอจีวรหลวงพ่อกใหม่ดีกว่าเราก็เข้าไปกราบท่าน “ก็เออ..มาอะไรลูก” “ผมไม่มีจีวรครับ จีวรตัวนี้มันเก่า มันจะขาดหมดแล้ว” ว่านั้น พุทธภาษากrungเทพยังไม่ค่อยขัด ดิดภาษาโคราชอยู่เรื่อย หลวงพ่อก็เรียกๆ ไปเอาจีวรมาให้เถรหน่อย โยมยุรก็ขึ้นไปค้นจีวร ตัวยังเล็กอยู่ก็เลือกขนาดที่มันพอดีกับตัวเรา แล้วเราก็กราบท่าน **นี่แหละคือของขวัญที่ท่านให้ เป็นที่ประทับใจมาก คือได้จีวรจากหลวงพ่อดูปากน้ำ เหมือนของขวัญที่ล้ำประเสริฐ** ที่มีชีวิตอยู่ร่วมสมัยกับท่าน และอีกสิ่งหนึ่งที่ได้จากท่าน ก็คือพระของขวัญซึ่งล้ำลือเพราะปาฏิหาริย์

เขาสื่อกันว่า ตอนนั้นสงครามเกาหลีนะ หนังสือพิมพ์ “พิมพ์ไทย” ยังมองเห็นติดตามเลย จับใส่กรอบติดไว้ที่หน้ากุฏิหลวงพ่อนั้นแหละว่า ทหารไทยโดนทหารฝ่ายคอมมิวนิสต์เกาหลีเหนือยิงเหมือนว่าไม่แตะต้อง ผิวหนังคือไม่เข้า ไม่ตาย เหมือนยาง เหมือนบอน เสร็จแล้วมันก็จะเปื่อย รอย ไม่ตาย เขาเรียกว่าไอ้พวกนี้เป็นทหารผี ฝ่ายคอมมิวนิสต์เกาหลีเหนือนี้กลัวมากเลย เจอทหารไทยนี้ไม่กล้าที่จะต่อแหยหรือว่าเข้ารบด้วย สาเหตุมาจากเล่าลือกันว่าพระหลวงพ่อดูปากน้ำนี้ศักดิ์สิทธิ์มาก เออทหารนี้เข้าศึกยังไม่ตาย ยิ่งไม่เข้าก็เลยดั่งกันใหญ่เลย หนังสือพิมพ์ “พิมพ์ไทย” ก็ลงข่าวทหารผู้นั้นแขวนไว้อีก ที่หน้ากุฏิที่เรือนฝาไม้ อาตมาก็ไปอ่านดูเสร็จแล้วต่อมา เออ...อาตมาก็เฝ้าสักองค์หนึ่ง ที่จริงพระหลวงพ่อบำนาจเป็นการบูชาของคณะสามสิบบาทนะ เสียมกรอบทอง สีเงินเงาวับเลย อย่างที่เราทราบๆ กัน โชคดีเดียวกันที่เราเห็นแต่ว่าเป็นรุ่นที่ทำขึ้นในสมัยท่าน ญาติโยมก็แตกตื่นกันทั่วประเทศเลย ฝรั่งมังคาก็มากันเยอะแยะเลย เพราะพระท่านมีปาฏิหาริย์ ด้วยอำนาจมณของ

สมาธิเป็นหลักของวิชาธรรมกายที่สอนอยู่นี้เนะ เรื่องนี้มันก็เป็นเรื่องแปลกเป็นเรื่องอิทธิปาฏิหาริย์ คนเขาเถียงกัน บางคนก็เชื่อ บางคนก็ไม่เชื่อ บางคนก็ต่อว่า บางคนก็พอใจ มันเป็นเรื่องนานาจิตตัง คนที่ไม่รู้เข้าไม่ถึงก็หาว่าโกหก หาว่าเป็นการหลอกลวง บางคนที่เขาผ่านมาประสบด้วยตนเองเขาก็เชื่อ เขาก็ศรัทธาในเรื่องสิ่งศักดิ์สิทธิ์

เสร็จแล้วอาตมาก็ได้รับพระของขวัญจากหลวงพ่อกองค์หนึ่งนะ แขนวนไว้ พระทุกองค์ในวัด จะมีพระของขวัญนี้ติดไว้ที่อังสะ มันจะมีที่เหน็บแขนไว้ ทุกองค์ เพื่อคุ้มครอง เพื่อสิริมงคล เพื่อปลอดภัยใช้ได้ทุกสถาน ใช้ได้ทุกโอกาส แต่ว่ามีหลักอยู่ว่าถ้าเราจะไปไหนเราต้องอาราธนาพระหลวงพ่อกให้คุ้มครองคือบอกกล่าว เหมือนกับบอกกล่าวท่านนี้ เออ..ลูกจะไปธุระที่จังหวัดนครราชสีมา ขอให้ไปดีมาดี สวัสดิ์มีชัย คล้ายๆ กับบอกกล่าวสิ่งศักดิ์สิทธิ์คือว่าสิ่งที่เรามองไม่เห็นนะ ครูบาอาจารย์ คุณของพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ ให้ช่วยคุ้มครองให้ด้วย เสร็จแล้วเราก็เดินทางไป เราก็ปลอดภัยดีนะ รถก็ไม่คว่ำ เครื่องบินก็ไม่ตก เรือก็ไม่ล่ม อะไรต่ออะไรมันก็ศักดิ์สิทธิ์ ดังมาก จนกระทั่งตอนหลังแม้กระทั่งหลวงพ่อมรณะภาพลงไปแล้วยังดังอยู่ ทำขึ้นมา คนไปรับไม่รู้ก็แสนกล้าน เหยียบกันตายก็มี ดังที่มีข่าวที่แล้วนะ หนังสือพิมพ์ลง นี่ขนาดรุ่นหลังนะ ตอนนั้นพระหลวงพ่อรุ่นแรกๆ คนถามหามากเลย แล้วก็มีหลักอยู่ว่า ถ้าพระนี้หายให้บูชา หมายถึงอธิษฐานให้พระนั้นกลับคืนมา ถ้าของๆ เราสมบัติของเราประพตติปฏิบัติชอบ พระนั้นก็อยู่ด้วยกับคนดีคนประพฤติชอบ แต่ถ้าทำไม่ดี พระของหลวงพ่อกจะหายนะ หายไปเฉยๆ ท่านเสด็จได้ เสด็จหนีได้ เสด็จกลับได้ เพราะฉะนั้น เออ..ถ้าพระหายก็หมั่นบูชา เดียวก็กลับมาเหมือนพระธาตุ พระสารีริกธาตุของพระพุทธเจ้าเหมือนกัน ถ้าคนนำไปบูชาดีจะเพิ่มนะ จากสองสามองค์กลายเป็นเต็มเลย เป็นร้อยองค์แบ่งไม่หมดทำนองนั้น

อาตมา
เป็นสามเณรอีก
องค์ที่ครูบา
อาจารย์มุ่งหวังที่
จะรับสืบทอดใน
วิชาธรรมกาย
อาตมาก็ทำดีที่สุด
เพราะว่าสมัย
เป็นเณรปฏิบัตินี้

จิตมันไม่วอกแวก จิตมันไม่ฟุ้งซ่าน เรื่องรูปเสียงกลิ่นรสนี่มันไม่มี
ผู้หญิงนี้รักไม่เป็น ความรักนี้ไม่รู้จัก เพราะฉะนั้นจิตมันก็แน่นแน่ นี่ง
สงบเย็น เบิกบานแล้วก็พร้อมที่จะปฏิบัติธรรมได้ เข้าถึงธรรมกายได้
ง่ายก็สำเร็จธรรมกายตั้งแต่ตอนเป็นเณร หลวงพ่อเรียกให้ไปเป็นทหาร
เอก คือเป็นเณรน้อยๆ เข้าไปปฏิบัติในโรงงาน เขามีศัพท์เรียกว่าโรงงาน
คือผู้ที่ได้ธรรมกายขั้นสูงแล้วจะต้องได้ระดมพลกันมาเพื่อที่จะทำงาน
ต่อสู้กับฝ่ายอธรรม คือคนที่ชั่วมันก็ชั่วสุดๆ เหมือนกันนะ คนที่ชั่วสุด
ๆ มันก็มีหัวหน้าใหญ่เหมือนกันนะ เหมือนกับฝ่ายข้าศึก ฝ่ายคอมมิวนิสต์มัน
ก็ใหญ่จริงๆ มันก็เป็นหัวหน้าฝ่ายชั่ว ฝ่ายเสรีก็มีอเมริกาเป็นฝ่ายหัวหน้า
หัวโจกอะไรอย่างนั้นนะ เราเป็นพระฝ่ายธรรมะ ฝ่ายพระพุทธศาสนาที่จะ
มีมารมารังควาญตั้งแต่สมัยพุทธกาล มีพระเทวทัต มีมาร นางฉินฉมาร-
วิกา อะไรต่างๆ คอยมาเบียดเบียน แล้วก็มาทำลายพระพุทธเจ้า นัยยะ
เดียวกันสมัยที่เราปฏิบัติธรรม ผู้ที่เข้าถึงธรรมกายแล้ว สามารถเดินธรรมได้
สามารถที่จะถอดกายได้ ไอ้ที่ประหลาดที่สุดคือให้ถอดกาย การถอดกาย
คือถอดจิตไปในที่ จากจุดหนึ่งไปยังอีกจุดหนึ่ง ไปดูสิ่งต่างๆ ไปพบเห็นใน
แดนที่ไม่เคยไป ไม่รู้จัก ไปพบบุคคลที่ไม่เคยรู้จัก ไม่เคยเห็น อันนี้เป็น

อำนาจแล้วก็เป็นสิ่งปาฏิหาริย์ของวิชาธรรมกาย อยู่มาครั้งหนึ่งท่านเจ้าอาวาส นี่ก็ลืมชื่ออีกแล้วองค์ผมมๆ นั้นแหละซึ่งเป็นรองของหลวงพ่อดาวตกน้ำ อยู่กันมานานก็สนิทสนม แต่พอมาลืบลืมทำลืมนึกก็ลืมชื่อไปหมด แต่เห็นภาพอยู่ในสมาธิ เสร็จแล้วท่านทดลองอาตมาเป็นเนรธรรมกายมีเนรอยู่ด้วยกัน องค์นั้นก็ตัวเท่ากันอายุสิบสองขวบ ไม่รู้ไปไหนแล้ว เสร็จแล้วท่านจับเรามา นั่งให้ถอดกายไปดู ตอนนั้นมันมีแมลงวันตัวหนึ่ง แมลงวันตัวหนึ่ง อี๋ทำไหนดูไม่รู้ มาตายต่อหน้าท่าน “เออ เนรเข้าสมาธิ ตามดูวิญญานของสัตว์ตัวนี้ ไปไหน” เราก็ตกสมาธิติดตามดู ก็ติดตามดูไป ท่านก็ให้ติดตามไป ติดตามไป วิญญานเขาอยู่ที่ไหน ไปที่ไหน เราก็ตกสมาธิไปดูนะ ก็ตอบคำถามท่าน ท่านถามว่า “เห็นอะไรบ้างลูก” เราก็ตกสมาธิแล้ว “เห็นแล้ว ตอนนี้อยู่ยังอยู่ที่นี้ ยังเจ็บปวดแล้วก็เขาก็กังไม่รู้ว่าตัวตาย” การตายนี้มันมีสภาพที่ตัวเองไม่รู้ละ บางคนตายไปแล้ว ทำงานศพแล้วแต่ตัวยังไม่รู้ว่าตาย แต่เขาจะสามารถมามองย้อนดูตัวเอง เอ๊ะมันฉันนี่ ใ้รูปที่ตั้งอยู่ที่งานศพนี่ตัวฉัน แล้วทำไมตัวฉันถึงมาอยู่ในสิ่งมีชีวิตอยู่ตรงนี้ ในกายใหม่ ภพใหม่ บางคนที่ไม่เข้าใจธรรมะ เขาจะประหลาดใจตัวเองว่าเอ๊ะ นี่มันอะไร มันศพใคร เอ๊ะนี่มันตัวเรานี่นา เรามันตายแล้วนี่นา มันจะเกิดสิ่งที่ประหลาดแบบนี้ เพราะฉะนั้นเราต้องเรียนการเกิด การแก่ การเจ็บ การตาย ให้คล่องแคล่ว การเข้าฌาน ออกฌาน พุดเรื่องฌาน เตียวจะหาว่าเป็น อวดอุตตริอีก ก็พุดให้ฟังในฐานะที่ได้ศึกษาผ่านมา มา ก็เป็นการให้วิทยาทานเป็นผลของการปฏิบัติ สายวัดปากน้ำ เป็นวิชาถอดกายมีความสำคัญมาก เราจะถอดกายบางทีก็ไปเฝ้าพระพุทธรเจ้า ซึ่งคนส่วนใหญ่มาๆ ที่เดียวเขาก็ต่อต้าน บางคนที่ไม่ได้ปฏิบัติ ก็จะมีมันเพี้ยน และบางทีเราก็ตกกายไปสวรรค์ ไปพบพระอินทร์นะ ไปพบเจ้าผู้ครองนครสี่ทิศอะไรนี่ หรือบางทีเราก็ตกกายไปเฝ้าผู้ที่มิมีบทบาทในพระพุทธศาสนาหรือไปถามปัญหาหรือมีข้อขัดข้องอะไร มีปัญหาอะไร

เกิดแก่พระศาสนา คือแม้แต่เกิดแก่วัด แก่พระ แก่เณรในวัดปากน้ำ เรา
จะเข้าไปทูล ไปกราบเบื้องบน พระพุทธเจ้า พระอรหันต์ เราสามารถ
อธิษฐานถอดกายไปพบปะแล้วก็ไปพูดคุย หลวงพ่อเคยเล่าเสมอว่า เรียก
ว่าไปจับเข่าคุยกัน มันก็เหมือนกับเราคุยกันขณะนี้แหละ มีตัวมีตน
สามารถที่จะพูดคุยได้ตอบคำถาม ได้เหมือนกับเคยฝันมัยละ คนที่ฝันจริงๆ
มันมีเนื้อแท้ มันมีความจริงที่เดียว แล้วมันก็เป็นจริงด้วย ฝันที่จิตผู้บริสุทธิ์
หรือเทวดาเฉลใจให้ฝันหรือเนื่องจากอำนาจฌานสมาธิมันจะเหมือนเป็น
ของแท้ของจริงเลย

ครูสององค์อยู่ในวัดปากน้ำ คือท่านพระครูอนิธฯ พระครูอนิธ
นิสัยดีมากเลย โอบอ้อมอารี ยังนึกถึงบุญคุณท่าน ท่านเป็นคนที่ไม่ติดา
ธรรมสูง ท่านไม่ดู ไม่ตี ไม่ลงโทษใครหรอก พูดเพราะ แล้วห่มจีวรสวย
เป็นตัวอย่างดีมากเลย ส่วนพระครูปัญญาคุณะ ตัวท่านดู หน้าท่านเครียด
เห็นพระครูปัญญาต้องเตรียมหลบนะ เออ...ถ้าไม่หลบ เพียงแค่เห็นหน้า
ท่านเราก็ต้องหลบวูบวาบ เพราะท่านเป็นคนหน้าเครียด หน้าดู ต่างกับ
พระครูอนิธ อาตมาเป็นเณรเล็กๆ ก็สมัยที่ทีวีมาเป็นเครื่องแรกใน
ประเทศไทย ๒๕๐๐ ตั้งแต่นั้นนะ เป็นสิ่งที่แปลก เราไม่เคยรู้จักคำว่าโทรทัศน์
หรือทีวี เทเลวิชั่น เขาตั้งที่สนามหลวงประมาณ ๕ เครื่อง ให้ประชาชนดู
ล้อมรั้วล้อมเชือกให้คนเข้าไปดูว่า มีภาพมันส่งมาปรากฏในจอภาพได้
ตอนนั้นเราก็ตกใจ ตกตะลึงมากเลย วิทยาศาสตร์นี่มันเจริญนะ สามารถ
เห็นหน้าเห็นตาส่งภาพได้ ท่านพระครูอนิธก็เอาใจเณร มีเมตตาธรรมมาก
ท่านก็ไปซื้อทีวีมาเครื่องหนึ่งเออ..แต่ก็ไม่ให้เสียการเรียนนะ เณร..ดูทั่วไปนะ
แต่ว่าจะเอาใจเณร วันหยุด หรือวันพระที่ไม่เรียนหนังสือ ท่านจะมาเปิดแบบ
public แบบสาธารณะเลย ตอนห้าโมงเย็นมันมีมวย ท่านก็มาตั้งไว้ที่
โรงเรียนหลังปัจจุบันนี่แหละ ให้พระเณรได้มอดูมวย เอ้า..เณรดูมวย
ดูข่าว ท่านก็มีเมตตาให้เราได้รับรู้ อ้อว่านี่คือเทคโนโลยีชั้นสูงนะ เทคโนโลยี

ของนอกเขาถึงนี้แล้ว แต่ยังซ้ำกว่าธรรมกาย ธรรมกายนี้ปุปเดียว ไบไหนๆ ได้หมดทั้งจักรวาลนะ มันซ้ำกว่าเรา อำนาจจิตนี้ไวกว่า ไวกว่าเทคโนโลยี เทคโนโลยีต้องมีเครื่องมือ ต้องมีถ่าน ต้องมีปุ่มกด ต้องต่อสายผ่าน โทรศัพท์หรือต่อผ่านดาวเทียม แต่สมาธิหรืออำนาจของฌาน คนอยู่ใน ฌานสูงๆ ที่ระดับชั้นเกจิอาจารย์ เขาจะติดต่อโทรจิตกันได้เลย เขาสามารถที่จะรู้วาระจิตของกันและกัน นัดหมายกันโดยที่ไม่ต้องบอกกล่าว เหมือนมาพบๆ ซึ่งพระอรหันต์สามารถที่จะมาประชุมโดยไม่ต้องโทรศัพท์ โทรมือถือ ไม่มีในสมัยก่อนโน้น นี่ก็เหมือนกัน เราสามารถคุยกันในสมาธิ ท่านก็ออกคำสั่งไป อุบาสิกที่นั่งอยู่ในโรงงาน มันจะมีฝาไม้กั้นกลาง ระหว่างอีกด้านหนึ่ง คือฝ่ายเราซึ่งเป็นพระเณรที่ได้ธรรมกายนั่งอยู่ ทั้งสองฝ่ายนี้จะต้องทำงานเพื่อจะควบคุมจักรวาล ควบคุมเรื่องความเป็นไป ของภพภูมิแล้วก็เกี่ยวกับเรื่องความอยู่รอดของพระพุทธศาสนา ทำยังไง คำสอนของพระพุทธเจ้าหรือว่าพระเณรจะอยู่เย็นเป็นสุข โดยเฉพาะด้าน ความสวัสดิภาพของพระเณรก็เป็นห่วงมาก ไม่อยากให้อดอยาก หลวงพ่อ เริ่มเล่าให้ฟังด้วยหู ฟังมาด้วยปากของท่านเลย

สมัยอยู่วัดโพธิ์ เช้าวันหนึ่งท่านไปบิณฑบาตเสร็จแล้วก็ได้กล้วย มาใบหนึ่ง ได้ข้าวมาช้อนหนึ่ง เนียมมันอดสมัยก่อน เสร็จแล้วเวลาท่านฉัน มีหมาแม่ลูกอ่อนหมาตัวเมียตัวหนึ่งทิวมานั่งคอยอยู่ต่อหน้าขอเศษอาหารนะ ไ้อ้เขาก็ชีวิต ไ้อ้เราก็คชีวิต ท่านก็มานั่งปลงพิจารณาธรรมว่า ไ้อ้ นี่หนอ... ชีวิตของสัตว์ สัตว์ในวิญญูสงสาร ไ้อ้เราก็อหิว ไ้อ้เขาก็หิว ไ้อ้เราก็บิณฑบาต ได้แค่ทัพพีเดียว มีกล้วยมาใบหนึ่ง ถ้าฉันหมดที่เหลือให้ลูกศิษย์ หมาตัวนี้ มันก็จะหิว ไ้อ้...ทำไงดี ท่านก็เลยหักกล้วยครึ่งหนึ่ง เสร็จแล้วก็เอาไปให้ หมาครึ่งหนึ่ง หมามันหิวมันก็กิน เสร็จแล้วท่านก็เข้าสมาธิสลดใจ ..ขอ อธิษฐานจิต ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไปทุกภพทุกชาติ ขอให้ข้าพเจ้าอย่าได้ ออด อย่าได้ออยาก ในเรื่องอาหารการรับประทานด้วยประการทั้งปวง

เทอญ ท่านก็อธิษฐานจิตด้วยบารมีแล้วก็บุญที่ท่านทำไว้ให้ท่านกล้วยครีงเดียวแก่สุนัขตัวนั้น ในวันนั้น ณ บิณฑบาตเข้านั้น ท่านสามารถเลี้ยงพระวัดปากน้ำได้เป็นพันๆ รวมทั้งอุบาสิกา แม่ชี เด็กวัดอีกนะ นี่บารมีของท่านจากกล้วยครีงชีก ครีงใบกลายเป็นบารมี ปาฏิหาริย์ ยมกปาฏิหาริย์เห็นไหม สามารถเลี้ยงคนเลี้ยงพระ ดูแลรับผิดชอบงานพระศาสนาได้อย่างกว้างขวาง แถมยังเอาเงินไปให้โรงพยาบาลสงฆ์ ตอนนี้อาตมาจำได้ดีทอดผ้าป่าจนกระทั่งมีกิจกรรมมาจนถึงปัจจุบัน บริจาคเลือดอะไรต่ออะไร ทำงานเพื่อสังคม วัดปากน้ำทั้งนั้น ไม่ว่าจะเป็นโน้น หรือรุ่นนี้ ผลงานของวัดปากน้ำทั้งนั้นเลย หลวงพ่อไปสร้างโรงพยาบาลสงฆ์ นำเงินไปให้ไม่รู้กี่ล้านต่อกี่ล้าน สมัยนั้นสร้างตึกได้เป็นหลังๆ นี่ก็บารมีของหลวงพ่อ

วัดปากน้ำก็มีญาติโยมมาเลี้ยง เลี้ยงทุกวันต้องเข้าคิว ต้องจองนี่มันเป็นเพราะอะไร ก็ตอบได้ว่าก็เพราะปาฏิหาริย์ของหลวงพ่อ เพราะอิทธิฤทธิ์บารมี คนเรามีบารมีไม่เท่ากันนี่เชื่อไหม บางคนเกิดมามีปัญหามาก บางคนเกิดมามีเงินมาก มีทรัพย์สินมาก บางคนก็จน อย่างอาตมานี้จน เด็กเลี้ยงควาย ข้าวแต่ละมือก็ไม่มีจะรับประทาน นี่ไม่ได้สร้างบารมีไว้ ส่วนหลวงพ่от่านมีบารมีอีกด้านหนึ่ง ท่านสามารถที่จะเป็นร่มโพธิ์ร่มไทร เป็นที่พึ่งของพระของเณรได้ เกิดมาในยุคกันดาร ถ้าไม่มีหลวงพ่อวัดปากน้ำแล้ว ศาสนาก็จะเสื่อมทรามแล้วก็จะลดความเจริญก้าวหน้าไปเยอะเลย มันก็จะลำบาก อตๆ อยากๆ ใครจะมาบวชจะสึกหมด ไม่มีการศึกษา ก็ไม่มาบวช เพราะบวชแล้วไม่ได้เรื่อง หลวงพ่от่านเวลาฉันจะมีมโหรี จะมีดนตรีมาเล่นด้วย มีอ่างกะลุง พระเณรก็นั่งเต็มเสร็จแล้วก็มีการถวายอาหารฉัน ขณะกำลังฉันก็มีมโหรีประโคมอยู่ แหมครบเครื่องเลย หลวงพ่อไม่ให้ขาดเลยเห็นไหม ฉันเสร็จให้ศิลาให้พร หลวงพ่อให้พรเพราะนะ หลวงพ่อให้พรศักดิ์สิทธิ์ ญาติโยมประทับใจ แล้วก็มาทำบุญอีก กลับไปร่ายทุกคน แปลกจริงๆ หลวงพ่อพูดอะไร คำ

ไทนเป็นค่านัน กลับไปร่ำรวยสุขสบาย เสร็จแล้วก็กลับมาเลี้ยงพระอีก
 ประจำปี เลี้ยงเป็นรายประจำปี รายวัน วันนั้นของฉัน วันนั้นของเธอ
 ตรง เข้าคิวจองล่วงหน้า หลวงพ่อทำในสิ่งที่ประหลาดอย่างนี้ เออ...เสร็จ
 แล้วก็หลวงพ่อกันเป็นองค์ที่ลักษณะอ้วน ท่านไม่ผอม ตอนหลังท่านถึงผอม
 อ้วนต้วนึ้ยที่เดียว สมนัดสมส่วน แล้วก็ที่ใบหน้าท่านจะมีไฟใดๆ อยู่ด้าน
 ขวามือ ไฟเม็ดโต ตาท่านเหมือนพญาช้างนะ สมัยก่อนท่านเป็นพญาช้าง
 ท่านก็จะเป็นหัวหน้าช้าง เกิดเป็นสัตว์ตระกูลใด ท่านก็จะเป็นหัวหน้า อยู่
 ในวัดปากน้ำก็จะเป็นสมภารเป็นเจ้าอาวาส เป็นเจ้าคุณ ใบหน้าท่านเนี่ยก็
 มีหยักๆ นะ หน้าผากท่านเป็นหยักๆ ตาท่านโอ้โหนากลัว เหมือนตาของ
 เทพเจ้า ผู้คุ้มครอง เพราะฉะนั้นตามร้านค้า ร้านขายทั้งหลายนี้จะมีรูป
 หลวงพ่อไปแขวนไปสักการบูชา เสร็จแล้วก็คุ้มครอง แต่ว่าครั้งหนึ่งไฟ
 เกิดไหม้ขึ้นตามตึกอาคาร ไหม้หมดพอมมาถึงห้องที่มีภาพหลวงพ่อยู่นี้
 ปรากฏไฟมันดับ มันพัดไปทางอื่น มันไม่ไหม้ ไม่ลามมาที่ห้องเจ้าของที่มี
 ภาพหลวงพ่อยู่ อย่างนี้ก็ถือว่าเป็นปาฏิหาริย์ซึ่งเขาก็อ้าปากกัน เรื่อง
 ปาฏิหาริย์นี้มีเยอะเลย เพราะว่านี่เป็นเรื่องพลังจิต มันเป็นของที่พิสูจน์กัน
 ได้ยาก และมันเป็นนามธรรมไม่ใช่รูปธรรม มันจับมาให้ได้ไม่ได้ แต่มัน
 เป็นของที่มี เป็นของที่ซ่อนเร้น เป็นของซึ่งสูง ของวิทยาศาสตร์ยังจับไม่
 ถึงเลย เรื่องวิญญานนะ จับได้ไหมวิญญาน นักวิทยาศาสตร์พยายามจับ
 ตามจับวิญญาน เวลาคนตายนี้ไปไหนนี้ ขนาดเอามาใส่ไว้ในโรงแก้ว ปิด
 อย่างสนิทเลย จะดูวิญญานว่ามันจะไปไหน แต่ก็จับไม่ได้ ตายก็ตาย
 วิญญานไม่รู้ไปไหน นักวิทยาศาสตร์ยังเข้าไม่ถึง ถึงจะสร้างมือถือได้
 สร้างเครื่องบินสร้างจรวด ไปดาวพระจันทร์ ส่งยานไปดาวพระอังคารก็
 แล้วแต่ แต่ที่เรื่องวิญญานนี้เขายังเข้าไม่ถึง ไม่เหมือนพระพุทธศาสนา
 พระพุทธเจ้าท่านายจักรวาลไว้ตั้งแต่ก่อน ๒๕๐๐ กว่าปีแล้วว่าจักรวาล
 กว้างใหญ่ มีดวงดาว มีพระอาทิตย์ พระจันทร์นับไม่ถ้วน ไม่รู้กี่ล้านๆ ดวง

หลวงพ่อดทนเพื่อพระพุทธศาสนา

ขอย้อนไปเมื่อหลวงพ่อกำลังอยู่วัดใหม่ ๆ มีปัญหามากคือญาติโยมบริเวณวัดไม่ศรัทธา ไม่มีใครเข้าวัด ตอนที่ท่านเล่าให้ฟัง แล้วรองเจ้าอาวาสก็เล่าให้ฟัง อดีตก่อนที่จะมาจะเข้าไป มีปัญหาแม้กระทั่งญาติโยมที่ไม่พอใจคนต่างจังหวัดมาทำบุญมากๆ เขาอิจฉา เขาหาว่าหลวงพ่อกำลังทำอะไรที่ล้าหน้า แล้วก็เจริญเกินไป พอเด่นขึ้นมาจะต้องมีคนอิจฉา ถึงขนาดที่ว่ายิงท่าน ทำร้ายท่าน ใช้ปืนยิง ทะลุจิวรตามที่เราพบมา แต่หลวงพ่อก็ไม่เป็นอะไรหรอก หลวงพ่อก็คอดทนตลอดมา ตั้งใจที่จะมาฟื้นฟูพื้นที่ให้เป็นแดนพระพุทธศาสนา เป็นแดนศักดิ์สิทธิ์ แล้วก็ศูนย์กลางของพระพุทธศาสนาซึ่งก็เป็นจริงในปัจจุบันนี้ วัดปากน้ำก็มีชื่อเสียง และเป็นศูนย์กลางและเป็นร่มโพธิ์ร่มไทรของพระภิกษุสามเณร อุบาสกอุบาสิกาเป็นจำนวนมาก

หลวงพ่อกับท่านจะไม่เหมือนคนทั่วไป ปกติท่านจะอยู่ในฌาน ท่านมีฌานสูงมากเลย การปฏิบัติของท่านคือท่านจะอยู่ในธรรมกาย **จิตของท่านอยู่ในธรรมกายจะอยู่ในฌานอยู่ในสมาบัติ** ท่านไม่ใช่พระธรรมดา ท่านอยู่ในสมาธิ อันนี้เท่าที่อาตมาวัดได้นะ เพราะว่าท่านจะไม่มีการขาดสติ การทำอะไรโดยขาดสติจะไม่มี จะเป็นคล้ายๆ พระอรหันต์นั่นแหละ หลวงพ่อกับท่านเดินก็มีสติ เอี้ยวแขนก็มีสติ นอนก็มีสติ จะนั่ง จะฉัน จะเดิน จะทำอะไรรู้สึกที่ท่านมีสติเต็มบริบูรณ์ สิ่งนี้อาตมารู้สึกประทับใจแล้วก็เห็นว่าเป็นสิ่งที่แปลก ซึ่งไม่เห็นจากพระองค์อื่นๆ เราเป็นเณร เราก็อ้างสังเกตนะ พระองค์อื่นตกลงคณะองหัวเราะเอิ๊กอ๊าก อยากจะหัวเราะก็หัวเราะ อยากกระโดด หรือวิ่ง หรืออะไร บางทีมันขาดสตินะ หลวงพ่อไม่มี เดินนี้คล้ายพระอรหันต์ เหมือนพระพุทธเจ้าองค์หนึ่ง เรื่องนี้แปลก อาตมามารู้ทีหลังตอนเรียนปริยัติแล้วว่า พระอรหันต์คือผู้ที่ไม่ขาดสติ ทำอะไรทำด้วยสติ มาเจอกับหลวงพ่อดทนที่วัดปากน้ำนี้แหละ

สมัยที่อยู่ในโบสถ์รุ่นแรกๆ นั้น ในโบสถ์ใช้เป็นสถานที่ปฏิบัติธรรม คือเวลา ๑ ทุ่ม จะมีทั้งญาติโยม ทั้งพระเณรที่รักการปฏิบัติธรรมกาย จะมารวมกันเพื่อนั่งสมาธิ อาตมาก็นอนที่นั่น อยู่ที่นี่ ทำงานที่ในโบสถ์นั้นก็ใช้เวลาส่วนมาก ทุกวันไม่ว่าวัน ก็ต้องทำด้านสมาธิ ตามหลักการที่ทำในวันพฤหัสบดี หรือสอนในโบสถ์ทุกเช้า หรือมีพระผู้ใหญ่ เช่นมหาโชดก ขอยองชะเลย เพราะว่า**เป็นหลักฐานที่สำคัญที่สุด**

มหาโชดก เป็นพระผู้ใหญ่ และมีตำแหน่งใหญ่ ควบคุมวัดปากน้ำ ด้วยในสมัยนั้น ท่านได้ไปเรียนกรรมฐานแบบสายยุบหนอ พองหนอ มาจากประเทศพม่า แล้วท่านก็จะมาเปลี่ยนแปลง หมายความว่า จะมาล้างสมองหลวงพ่อดปากน้ำ โดยท่านมีความเข้าใจว่า การปฏิบัติสายวัดปากน้ำ มันไม่ใช่พระพุทธศาสนา ไม่ใช่ทางวิปัสสนา ไม่ใช่ทางหลุดพ้น และก็ไม่ใช่ทางที่ถูกต้อง ที่ท่านไปได้มาจากพม่า สายยุบหนอ พองหนอ ท่านก็เดินทางไปปราบหลวงพ่อดปากน้ำ สมัยนั้น อาตมามีชีวิตอยู่ในเหตุการณ์เดียวกัน อยู่ในโบสถ์ หลวงพ่อก็ให้ออกาสพระผู้ใหญ่ โดยตำแหน่ง โดยยศแล้ว ท่านมหาโชดกใหญ่กว่า หลวงพ่อเราก็อ่อนน้อมถ่อมตน ก็นัดพบกันในโบสถ์เวลาบ่ายนะ จำได้ภาพยังปรากฏอยู่ในความทรงจำ เราก็นั่งอาสนะสองที่ไว้ในโบสถ์ ต่อหน้าพระพุทธรูป ให้ท่านได้โต้ตอบกัน เรียกว่า **เสื่อเจอลิงห์** แล้วเราก็ปิดประตูโบสถ์ให้ท่านคุยกัน แล้วเจ้าคุณโชดกมาทราบทีหลังว่า ต้องการอยากจะไปปรับการสอนธรรมะ หรือการปฏิบัติของหลวงพ่อดปากน้ำให้เปลี่ยนแปลง ให้มาใช้สายวิปัสสนาแบบยุบหนอ พองหนอ ท่านอ้างว่า มันมีมาในพระไตรปิฎก มันถูกต้อง ส่วนสายธรรมกาย มันเพี้ยน มันไม่ถูกต้อง มันไม่มี อะไรทำนองนั้น

เสร็จแล้วท่านก็ถกเถียงกัน เราก็อยู่ข้างนอก คอยปิดประตูโบสถ์ไม่ให้ใครเข้าไปก่อความรำคาญ ท่านก็เจอกันอย่างนี้อยู่หลายวัน เราก็ไม่ทราบบผล ได้ผลยังงี้ ใครปราบใครยังงี้ เสร็จแล้วมารู้ทีหลังว่า หลวงพ่อ

ด้วยความเกรงใจก็เลยให้รูปอันใหญ่ไปอันหนึ่ง ให้เจ้าคุณโชดก พร้อมทั้งเขียนข้อความว่า **รูปนี้ให้ไว้เป็นที่ระลึก เนื่องในโอกาสพระเดชพระคุณได้มาสอนวิปัสสนากรรมฐานได้ให้กระผม ซึ่งเห็นว่าถูกต้องทุกอย่าง**

ด้วยมารยาทและเป็นผู้น้อย หลวงพ่อก็ชมเชย และยอมก้มหัวให้ว่าของท่านโชดกถูกต้อง อันนี้เป็นจิตวิทย์อย่างหนึ่ง ซึ่งหลวงพ่อรู้จักวางตัวให้เกียรติกับพระเถระ ไม่ไปขัดข้องกับผู้ใหญ่ ซึ่งเป็นสังฆาธิการปกครองเราด้วย หลวงพ่อถึงกราบก่อน ทั้งที่จริง อายุพรรษาของหลวงพ่อนั้นมากกว่า แต่เจ้าคุณโชดกเป็นรุ่นลูกรุ่นหลาน แต่เขาเป็นผู้ใหญ่ เขามาหลวงพ่อก็กราบ แล้วเจ้าคุณโชดกก็กราบคืนนะ มาทราบว่าเป็นอย่างนั้น

ก็มีปัญหาต่อมาว่า หลวงพ่อวัดปากน้ำยอมสละทั้งหลักการจริงหรือไม่ อาตมาบอกว่าไม่จริง ฝ่ายตรงข้ามบอกว่า ฝ่ายมหาโชดกเป็นฝ่ายชนะ โดยที่หลวงพ่อบอกว่าตัวเอง ยอมรับนับถือฝ่ายการปฏิบัติสายยุบหนอ พองหนอ อันนี้จะตัดสินว่าอย่างไร ในความคิดเห็นของอาตมามีความเห็นไม่ใช่ **หลวงพ่ไม่เคยทั้งหลักการวิชาธรรมกาย สั่งสอนมาตลอด** ไม่มีเทปมันไหน ไม่มีคำพูดใดเลยที่หลวงพ่อบอกว่า ของเรามันผิดนะลูกทั้งหลาย ให้เลิกนะ หันไปนับถือสายยุบหนอพองหนอ ทำแบบวัดมหาธาตุนะ ไม่มี แต่ฝ่ายทางโน้น เอาหลักเกณฑ์ เอาคำพูดที่หลวงพ่อให้เกียรติท่านเจ้าคุณโชดกนี้เป็นตัวตั้ง เสร็จแล้วก็โพนทะนาว่า หลวงพ่อวัดปากน้ำทั้งหลักการ และก็ยกย่องฝ่ายยุบหนอ พองหนอว่าถูกต้อง ธรรมกายผิดพลาด นี่เขาพูดเอาเอง ตามความรู้สึกของอาตมา ยินยันั้น ยิน นอนยันได้เลยว่า ที่พูดของเขามันก็ไม่ถูกเหมือนกัน เขาไม่ได้ชนะ หลวงพ่อก็ไม่ได้แพ้ และก็ไม่ได้ทั้งหลักการ หลวงพ่อวัดปากน้ำก็ไม่ได้สอนธรรมะใหม่ สอนการปฏิบัติใหม่แต่อย่างใด

ถามว่าท่านสอนอย่างไร ก็จะมีหนังสือเล่มเล็กๆ ภาพเป็นการปฏิบัติธรรม เป็นรูปหัวคน และก็มีแต่ละฐานนะ ฐานที่เจ็ดนั่นแหละ ก็จะ

เอามาแจกคนที่มาขึ้นธรรม หรือมาขอปฏิบัติธรรมสายนี้ ก็จะมารับหนังสือนี้ไป หลวงพ่อก็จะชี้แจง จะมีกระดานแผ่นหนึ่ง กระชပ်มือจับได้ง่ายๆ ก็มีหลักการนี้แหละให้เขาดู นอกจากนั้น บ่อยครั้งที่หลวงพ่อบำเพ็ญ ก็จะเป็นรูปการเข้าปฏิบัติธรรมสายวิชชาธรรมกาย เป็นรูปตริโกณูญกลางกาย แจกให้มากที่สุดเลย

คุณวิเศษของวิชาพระพุทเจ้า

หลวงพ่อก็จะสอนการปฏิบัติว่า การปฏิบัติวิชาธรรมกาย ปฏิบัติได้หมด ไม่ว่าผู้ใหญ่ เด็ก ผู้หญิง ผู้ชาย แต่ต้องรู้หลักการ รู้วิธีการ

คือ ท่านบอกว่า หญิงชาย ชายชวา หมายถึงเราจะต้ง นิมิตเป็นแก้วดวงใสๆ เท้าฟองไข่แดงของไข่ไก่ ใหญ่กว่าดวงดาวล็กเล็กน้อย ไม่ใหญ่เท่าดวงอาทิตย์หรือ กพอเห็นถนัดๆ ฝ่ายชายให้เอามากำหนดไว้

ฐานที่ ๑ ปลายจมูกด้านขวา มาตั้งไว้ตรงนั้น ให้เราเห็นชัดเหมือนเราลืมตาให้บริกรรมว่า สัมมา อะระหังๆ ๓ ครั้ง แล้วให้เลื่อนนิมิตไปฐานที่ ๒ ตรงที่เพลาดา แล้วก็เพ่งให้ติดตาเหมือนลืมตาเห็น ใส สะอาด เปล่งปลั่ง รัศมีแวววาวเหมือนลืมตา นี่เป็นเรื่องพลังจิตทั้งนั้นเลย ถ้าคนมีจิตไม่สนธิ ไม่แน่มั่น หรือว่า

สงบเย็นมีสมาธิ มองไม่เห็นหรรษา แม้แต่ลี้มตายังมองไม่เห็นเลย เพราะจิตมันไม่รับทราบ แว่นตาอยู่กับตายังหาอยู่เลย หมวกไว้บนศีรษะก็หาอยู่เลย

เพราะฉะนั้นการเพ่งดวงแก้วใส ก็เช่นเดียวกันเพราะต้องมีสมาธิมากเลย ยิ่งมีสมาธิสงบมากเท่าไรก็จะเห็นชัดมากเท่านั้น คือเรามีจิตตั้งมั่นที่จะพิจารณาที่จะเห็นที่จะกำหนดที่จะรับรู้ได้ เช่นเดียวกันฐานที่หนึ่งเคลื่อนไป ฐานที่สองกับปริกรรม อีกสามหน สัมมาอะระหังฯฯฯ แล้วก็เลื่อนไปฐานที่สามที่กลางศีรษะ ตามรูปเลย เสร็จแล้วท่านบอกกำหนดว่าเหมือนที่กลางศีรษะเราเนี่ยมันต้องวัดจากหน้าไปหลังจากขวามาซ้าย ไธตรงกลางที่เชือกตัดกันคือศูนย์กลางของศีรษะ เราจะต้องนิมิตคือแก้วดวงใสให้ไปตั้งไว้ที่ฐานที่สามนี้ เสร็จแล้วก็เพ่งให้ใสให้บริสุทธิ์ เปล่งปลั่งมีประกายแวววาวเหมือนอย่างกับเพชรนะ คนทำได้ก็ทำได้จริงๆ เห็นจริงๆ เลย เห็นจริงๆ เลยเหมือนจับวางเลยไม่ต้องสงสัยเขาทำได้ เมื่อใสสะอาดดีแล้วก็ปริกรรมอีกสามมาอะระหังฯฯฯ อย่างนี้ เสร็จแล้วเราก็จะเลื่อนไปตามขั้นตอนแต่ละฐานแล้วปริกรรมสองสามหน เช่นเดียวกันไปเรื่อยๆ ตามรูปนะ สรุปลงแล้วถึงสะดือ เสร็จแล้วก็เลื่อนขึ้นมาฐานสุดท้ายนี้เหนือสะดือสองนิ้ว เอาเชือกวัดจากด้านหน้าไปด้านหลัง แล้วก็ด้านขวาของเราไปด้านซ้ายตรงเชือกตัดกันนั่นละคือศูนย์กลางกาย ซึ่งเป็นฐานที่เราจะเข้าไปสู่เบื้องสูงคือจะต้องเพ่งภายในกายเข้าไปทวิคุณเข้าไปเพื่อที่จะไปถึงกายมนุษย์ เราได้เกิดเป็นมนุษย์เพราะมีบุญบารมีสร้างสมอบรมแล้วก็ได้ทำความดี ถึงได้มาเป็นมนุษย์ เพราะฉะนั้นกายมนุษย์จะต้องมีกายมนุษย์ละเอียด กายมนุษย์หยาบกายมนุษย์ละเอียดเสร็จแล้วจะต้องเข้าไปกลางกายทวิคุณเข้าไปเรื่อยๆ กายทิพย์หยาบ กายทิพย์ละเอียด กายรูปพรหมหยาบ กายรูปพรหมละเอียด กายอรูปพรหมหยาบ กายอรูปพรหมละเอียด ปริกรรมเข้าไปกลางกายกลางกาย เข้าไปเรื่อยๆ จน

กระทั่งสุดท้ายไป
เข้าถึงชั้นธรรมกาย
จะเป็นพระองค์ใหญ่
หน้าตัก ๒๐ วา
ใหญ่โตมหึมาที่
จริงพลังจิตเราจะ
ขยายให้ใหญ่ขนาด
เท่าโลกสักพันใบก็

ทำได้ อยู่ที่พลังจิต บอกว่าใหญ่ใหญ่ทันที บอกว่าเล็ก เล็กทันที มองไม่เห็น
มันอยู่ที่พลังจิต อยู่ที่พลังจิตนะ เพราะฉะนั้นเราจะขยายให้ใหญ่ ให้เล็ก
ยังได้ด้วยพลังจิต มีพลังความสามารถแล้วก็ปฎิหาริย์ของพลังจิต

ตอนนี้สนุกแล้วสิ หลวงพ่อบอกว่า อา...ลองไปดูซิ เออ..ว่าพระ
อินทร์เขาอยู่ยังไง ขึ้นไปบนสวรรค์ซิลูก เราก็อธิษฐานจิตเข้าไปบอกว่า
ข้าพเจ้าจะได้ไปเฝ้าพระอินทร์ ที่นี้จิตแวบไปเลย พอแวบเสร็จก็ไปเจอเลย
พระอินทร์ท่านมาได้ใจก็ไม่รู้เหมือนกันนะ นี่เขาเรียกว่ามิตติพลังจิตนี้มัน
สามารถเข้าข้ามชั้นจากมิติหนึ่งไปยังอีกมิติหนึ่ง มันเป็นโลกอีกโลกหนึ่ง
เหมือนเราไปเดินท่อมๆ อีกโลกหนึ่งนะ ไปเห็นเหตุการณ์เห็นตัวบุคคล
เห็นวัตถุอะไรต่ออะไร ดินฟ้าอากาศของที่นั่น มันเหมือนเราฝัน แต่ว่า
บังคับได้ เราจะบังคับจิตของเราได้

บังคับให้ลงนรกก็ได้ เอ้า...ไปดูซิ ในนรกมันเป็นยังไงลูกเข้าลงไป
เยี่ยมสัตว์นรก เราก็ลงไปในนรกขุมที่หนึ่ง โอ้โหเขาทนทุกข์ทรมาน เขาบาง
คนผิดกาเม ปีนต้นจ้าวเราก็ไปเห็นต้นจ้าว มีหนาม มีกากจิก ยมทูต ยมบาล
เขาทรมานกัน กะทะทองแดง เห็นหมดเลยที่ทรมาน อีกอันหนึ่งเป็น
น้ำกรดเนี่ย โอ...มันทรมานแล้วก็ปวดแสบปวดร้อน มันเย็นมันร้อน
โอ้ย..มีทุกสภาพสุดๆ เลยนะ เราไปเห็นไปพิจารณาเนะ โอ้ยมันทุกข์ทรมาน

เห็นอย่างนี้ไฟลุกท่วม น้ำร้อนเดือดจัด จับน้ำเดือดๆ กรอกปากไอ้พวกที่กินเหล้า ก็ไปเห็นมา เออ..เสร็จแล้วก็ไปเห็นการไต่สวนยมบาล ยมทูตพวกสุวรรณ เอาบัญชีมาดูซิอะไรต่ออะไร การปกครองของนรกเขา ชุมหนึ่งผ่านไป ต่อไปลงไปดูชุมที่สองก็ไปดูสัตว์มันกินกันเอง มันหิว เจอกันก็ฉีกเนื้อกันกิน เราก็มองเห็นเหมือนค่างความมันมิดไม่มีแสงสว่าง น่าสงสารอยู่ในน้ำกรดซึ่งปวดแสบปวดร้อนตายแล้วก็โผล่มีชีวิตขึ้นมาใหม่ แล้วก็ทนทุกข์ทรมานต่อไป ไม่ได้เห็นดาวเห็นเดือน ละเอียดลงไปชุมที่สามที่สี่ชุมที่แปด ไปเรื่อยๆ เราก็ใช้อำนาจสมาธิเข้าไปดู มันก็ไปได้เป็นฉากๆ เหมือนทีวีเราเปิดช่อง ๓ เออละคร ไปช่อง ๗ ข้ามมาแล้วอะไรต่ออะไร จิตเราก็เหมือนกันมันมีฉากเหมือนมิติดำเราสามารถที่จะบรรลुเข้ามิติต่างมิติดูได้หรือว่ามีฉานมือภิญญาหรือว่าทำกรรมกายได้ขั้นสูง มันจะไปของมันได้เป็นฉากๆ เป็นเรื่องๆ มันยังสนุก หนักเข้าปัญหาคือมันจะติดสนุกคือชอบเที่ยว ฉันทเสร็จแล้วไม่มีอะไรหลับตาเข้าฉานเลย ก็เข้าสมาธิ เข้ากรรมกายไป ไปแล้ว ไปดูเหตุการณ์อะไรต่ออะไร โลกจะเป็นยังไงต่อไป รู้สึกว่าจะมีเหตุพิศพาพิศพาทำนองว่าจะรู้เหตุการณ์ต่างๆ ไปดูอดีตบ้างอนาคตบ้าง ปัจจุบันบ้าง ไปดูทางนี้เขาคิดยังไงทำไมเขาถึงทะเลาะกัน เอ้า..ไปดูใจเขา

ที่นี่ในโรงงาน

หลวงพ่อก็คะหันไปถามแม่ชี จะมีผู้ที่เก่งกาจสามารถในเรื่องวิชากรรมกายที่บรรลुกรรมทางอุบาสิกาก็มีแม่ชีอุบาสิกาจันทร์ แม่ชีญาณิ หลายแม่ชีสมัย

นั่น เป็นแม่ชีผู้ใหญ่ หลวงพ่อก็จะเรียก
 เข้า..ญาติ ลูกจันทน์ลองไปดูซิ ดูว่าตอน
 นี้ทำไมโลกมันถึงเดือดร้อนนะ ที่นั่นมีไฟ
 ไหมบ่อยู่เหลือเกิน มารเขาทำยังงี เขา
 ทำอะไรเรา ทำไมที่นั่นน้ำท่วม คนตายกัน
 เยอะ รถคว่ำด้วย ก็กิจวัตรประจำวัน มัน
 ทำไมเขาเล่นแรงนัก ไปดูซิ ช่วยเออ..
 ทำลายเสียด้วย ฟังแล้วเหมือนเราทำ
 สงครามด้วยพลังสมาธิ อันนี้เป็นเรื่อง
 พลังจิตในพุทธศาสนา เป็นหลักการที่เรา
 ปฏิบัติอยู่ในปัจจุบัน แต่เราไม่มาแกง ไม่
 ทำสงคราม ไม่ทำลายชีวิตมนุษย์ ไม่ทำลายชีวิตสัตว์ เราให้แต่ความสงบ
 เย็นสันติภาพ แล้วก็ความสงบสุขแก่โลก เพราะฉะนั้นเราปฏิบัติอย่างนี้
 ต้องการที่จะกำจัดความชั่ว เหมือนในหลวงบอกว่า ไม่ให้คนชั่วครองเมือง
 ครองประเทศ ช่วยกันดูแลให้คนดีได้ทำงานได้ครองประเทศ การปฏิบัติ
 ของเราก็เหมือนกันถ้าผู้ที่เจตนาร้ายต่อพระศาสนาต่อประเทศชาติ ก็ไม่
 ให้เขาทำสำเร็จ เราก็พยายามต่อต้านเขา พยายามใช้พลังจิตไปกลับใจเขา
 ไปทำสิ่งดีให้เป็นสิ่งขาว สิ่งผิดที่เขาคิดให้เขาทำในสิ่งที่ถูก คือหลักการ
 ซึ่งหลวงพ่อยุบายสู้กับมาร

แม่ชีเอี๊ยะ อีร์สวัสดิ์

มารนั้นปรากฏว่าเป็นพระพุทธรเจ้าฝ่ายชั่ว ตัวดำนิลเงาวับ
 เหมือนกัน แต่ไม่มีรัศมีเหมือนพระพุทธรเจ้าเรา รัศมีเหมือนคนดำแต่ดำขาว
 ออกน้อยๆ ทำนองนั้น องค์เท่ากันที่เราเอามาเป็นรูปลักษณะของวิชา
 ธรรมกายเห็นไหม เป็นรูปพระ..ซึ่งวิชาธรรมกายเป็นรูปลักษณะซึ่งมีพระ
 พุทธรูปดอกบัวตูมบนศีรษะ นี่ได้มาจากการนั่งธรรมกายไปเจอไปเห็นมา
 แล้ว

เวลาเข้าธรรมกาย เข้าโรงงานกับหลวงพ่อนี้ เห็นอะไรแปลกๆ ซึ่งหลวงพ่อก็คงให้ทำธรรมกายทวิคุณ ลึกเข้าไปเพื่อให้เกิดพลังมากขึ้น เพื่อที่จะไปป้องกันมิให้เหตุการณ์ร้ายเกิดขึ้น ยกตัวอย่างเช่นคนเจ็บไข้ได้ป่วย ถ้าไม่เอาแล้วมึงตายในเจ็ดวันนี้ แล้วฉันรักษาไม่ได้หรอก เสร็จแล้วคนไข้ก็มาทักว่าปากน้ำ มาหาหลวงพ่อ ไม่ยาก พอมาหาหลวงพ่อ เขาเรียกว่าเพียงเขียนชื่อนาย ก. นาง ข. ป่วยเป็นโรคอัมพาต หรือว่าโรคหัวใจ หรือว่าเป็นโรครูมาติซึมหรือโรคชักกะตุกเกี่ยวกับเป็นลมเป็นแล้ง เป็นอะไรก็แล้วแต่แพทย์เอาไม่ไหวแล้ว เป็นมาเวลาเท่านี้ปี บอกระบุเกิดวันเดือนปีนั้น เขียนใส่เศษกระดาษแล้วก็จะมีคนรวบรวมตอนเย็นเอามาถวายท่าน ท่านก็จะรักษาให้ด้วยพลังสมาธิ พวกเรานี่ช่วยกันรักษาเอา... พวกเราวันนี้มีคนไข้มามากน้อยก็คนๆ ก็ไปๆ โหเป็นร้อย เป็นกอบเป็นกำเลย เราก็จะต้องอธิษฐานจิตขอให้สรรพสัตว์ที่เขามีความทุกข์ด้านกาย

ก็มีบางคนวิญญูณาเขา มันมีกรรมเวรซึ่งติดมา เขาก็รักษาไม่หายหรอก ถ้าโรคกรรมหนัก แพทย์ก็เอาไม่อยู่ เป็นโรคเวรโรคกรรมติดมา รักษาไม่หายหรอก เขาจะต้องใช้กรรม ถ้ายังไม่พ้นกรรมนั้นมันก็ไม่หาย เทวดาก็รักษาให้ไม่ได้ แต่ก็เอาหนักเป็นเบาก็แล้วกัน เราก็พยายามช่วยส่วนคนไหนจะหายได้ ก็หายทันที เขาจะพ้นกรรม เขาจะพ้นกรรมของคนไหนจะตายนี้ เหมือนไล่เทียนไม่มีน้ำมัน เมื่อไม่มี มันก็ดับนะสิ เขาก็ต้องเสียชีวิตอันนี้ก็กันไปตามกรรม เพราะฉะนั้นเราจึงมีการช่วยชีวิตอธิษฐานจิตเพื่อที่จะต่ออายุต่อชีวิตให้เขาก็เป็นพรหมวิหารธรรมอย่างหนึ่ง เป็นการช่วยเหลือผู้ที่ได้รับกรรม ด้านจิตด้านวิญญูณาใช้ผลกรรมที่เรียกว่าเจ้ากรรมนายเวรนั้นแหละ เขามาเอาคืนบ้างแหละเพราะไปฆ่าเขาไว้นะ ไปฆ่าเขาไว้ทำลายชีวิตเขาไว้มาก ตัวเองจึงต้องมาใช้กรรมเป็นอัมพาตถึงไม่ตายไปก็ต้องใช้กรรมแบบไม่สมประกอบ

เรื่องของกรรมนี้มันจับดูไม่ได้ มันไม่มีเนื้อหนัง มันไม่มีจะให้เห็นชัดๆ เหมือนอย่างกับวัตถุโต๊ะนี้เครื่องอัดเสียงนี้ อาตมาจับให้ดูได้ เพราะมันเป็นวัตถุมันทำงานของมันยังงี้เรารู้ได้ แต่เรื่องกรรมนี่นอกจากโพธิญาณของพระพุทธเจ้าแล้ว เรายังรู้ไม่ได้ มันเป็นเรื่องของวิญญูสงสาร เพราะฉะนั้นเราก็เข้าใจแหละ แต่เราในฐานะที่เป็นพระ เป็นผู้ที่ประพฤติพรหมจรรย์แล้วก็มีเมตตา เราก็อธิษฐานจิตขอเจ้ากรรมนายเวรหรือผู้ที่เขาจะพ้นทุกข์ได้ จากหนักขอให้เบา ให้เขาหายจากอาการป่วยอย่างนี้ๆ ที่จริงในพระพุทธศาสนานั้นเราลบล้างกรรมไม่ได้ ใครทำกรรมอย่างใดก็จะต้องรับผลของกรรมนั้น ทั้งดีและชั่ว แต่ก็มีอโหสิกรรมซึ่งสามารถลบล้างได้ คือเจ้าของเขา เจ้ากรรมนายเวรเขาอโหสิให้ เขาไม่ยอมเอาคืนเหมือนเราให้คนยืมเงิน เราบอกไม่เอาคืนหรอก ก็จบกันไป กรรมก็เหมือนกัน เพราะฉะนั้นโง่จุดที่เราพอจะช่วยได้ เราก้ใช้บารมีของพระพุทธเจ้าด้วยความสามารถของวิชาธรรมกายของเราที่เราเข้าถึง เหมือนเราขับรถเป็นพูดง่ายๆ ว่าสามารถบรรทุกคนไปจุดหนึ่ง ไปจุดหนึ่งได้ ให้ถึงฝั่งได้ นี่ก็เป็นอีกวิธีหนึ่งที่หลวงพ่อดปากน้ำใช้มาก และกระทำอยู่เป็นประจำคือการรักษาไข้ คนเจ็บจะมีเยอะนะ สมัยอาตมานี้มีทั้งคนตาบอดก็มาอยู่ในวัดอยากหายจากตาบอด คนเป็นไข้ก็มี คนพิการ หมายความว่า เออ... เป็นง่อย เป็นง่อยนี้มีเยอะเลย ดูๆ แล้วเหมือนหายก็มี ไอ้ที่ตื๊วขึ้นก็มี ที่ตายก็มีตามกรรมของเขาที่จะต้องสิ้นกรรม แต่เขาก็มีความหวังไว้ก่อน เพราะแพทย์ไม่เอาแล้ว หมอบอกรักษาไม่ได้ ตายลูกเดียวไอ้คนหายก็เยอะนะ

ก็เป็นเรื่องที่แน่นอนว่าหลวงพ่อก็จะมีญาณมือภิญญาท่านรู้เห็นเหตุการณ์ในอนาคต ท่านเคยพูดเสมอต้องการจะทำสิ่งนั้นๆ สร้างโรงเรียนให้เสร็จ สร้างพระเถรให้เป็นปึกแผ่นก่อนที่จะมรณภาพ จะอยู่ไม่ไหวแล้วสังขารมันทรุดโทรมเหมือนเกวียนที่มันเก่ามันสึกหรอลงไปทุกที เสร็จแล้ว

ก็จะต้องรับทำงานให้มากที่สุด ให้เป็นปิกแผ่น เทียบกับพระพุทธรเจ้าตอนที่
จะปริณิพพาน ก็ตรัสบอกมารนั้นแหละ อย่าพึงนิมนต์ฉันนิพพานเลย
ขอให้พุทธรบริษัทนั้นคงในการปฏิบัติธรรมแล้วก็ให้ศาสนาเป็นปิกแผ่นเสีย
ก่อน ฉะนั้นจึงจะรับนิมนต์ของท่าน อะไรอย่างนี้ หลวงพ่อก็เช่นเดียวกัน
หลวงพ่อก็คงมีญาณรู้ว่าท่านคงไม่สามารถพ้นความตายไปได้ สังฆาร
ตอนหลังนี้สังฆาท่านก็ทรุดโทรมเห็นไหม ต้องเข้าโรงพยาบาล โรงพยาบาล
สงฆ์ มาอนอยู่ เราก็ไปเยี่ยมกัน อีกเรื่องคือวงใน ในจริงๆ ยิ่งกว่าใน ยิ่ง
กว่าอาตมาอีกเขาจะทราบกัน อาตมาเป็นทางแฉวนะ แล้วก็เปิ่นเณรยัง
ท้ายแถวท้ายอันดับนะ อันนี้ก็มี ตอนเป็นเณรจุดใหญ่คือท่านให้ไปสอน
วิชาธรรมกาย กลายเป็นสามเณรธรรมกายเกลียดอาจารย์ไปหลายๆ คือ
ญาติโยมเขาจะมานิมนต์เสร็จแล้วพระเณรไม่พอใจไหม พระไม่ไป เณร
ต้องไปในที่สุด อาตมาก็ต้องรับงาน ทางเครื่องก็ต้องไป หัวหน้านางไม้ไป
ก็ต้องไปสอนวิชาธรรมกาย ล้มมาอะระหัง ในต่างจังหวัด ขึ้นรถขึ้นเรือ
ลงเรือไปเรื่อย สุปรรณนี่เป็นประจำ ไปสอนสมาธิ ก็สอนได้เพราะว่าเรา
คลุกคลีปฏิบัติอยู่ทุกวัน โดยเฉพาะท่านวिरะ (พระภิกษุโกศลเถระ) นี่
ท่านเป็นอาจารย์ใหญ่ฝ่ายธรรมกาย จริงๆแล้วท่านเป็นอาจารย์ธรรมกาย
ของอาตมา นี่แหละเป็นครูให้ธรรมะอาตมา

ปี ๒๕๐๐ มีพระมาก สามเณรก็มี สามเณรน้อยกว่าพระหน่อย
เพราะจำนวนพระมากกว่าโดยเฉพาะหลวงตาอิน จะเล่าเรื่องหลวงตาอิน
ให้ฟัง องค์กรนี้เก่งมาก อายุมากที่สุดที่วัดปากน้ำ ท่านเป็นพระธรรมกาย
แล้วก็เชี่ยวชาญคือสอน มีพระหลายๆ องค์จำพระไม่ได้ จำได้หลวงตาอิน
เพราะว่าเรียนบาลีด้วยกัน ตอนเรียนเปรียญสามประโยค หลวงตาอินก็
มาเรียนด้วย หลวงตาอินนี่ขยันสอบตกมันทุกทีเลย สี่ห้าหนท่านตก ท่าน
เอาจนได้ จนได้ประโยคห้า ประโยคหกต่อมากุท่านซึ่งจบประโยคเก้า
เณรอารี เณรฮอดอะไรนั้น สมัยก่อนอยู่วัดปากน้ำ เขาอยู่คณะเนกขัม

เรียนเก่ง ลูกท่านได้ดีทุกคน ท่านคนนครราชสีมา หลวงตาท่านนี้สอน
 ธรรมกายแล้วก็มีพระซึ่งเป็นเพื่อนกันหลายๆ องค์ จำได้แต่หน้า แต่ชื่อ
 ลืมหมดแล้ว ก็เผยแผ่ช่วยกันจาริกไปสอนจังหวัดของตน เขานิมนต์ไป
 ไหนก็ไป สอนกันพร้อมทั้งสมบุกสมบันไม่สบายหрок การสั่งสอนคนนี้
 ต้องเสียสละต้องไปลำบากยังงี้ก็ต้องไป เพื่องาน เพื่อกิจของหลวงพ่อ มี
 พระลัก ๓๐ องค์ ในโรงงาน ซึ่งอาตมามีหน้าที่ปูอาสนะ ที่นั่งสมาธิกองไว้
 สูงท่วมศอกเลยนะ พอเวลาทำโม่งเย็นอาตมาจะต้องก่อนเวลาลักลิบห้านาที
 ไปปูอาสนะเรียงแถวกัน ๓ แถว เรือนที่หลวงพ่อยู่ง่ายๆ ไม่ได้วิเศษใหญ่
 โตอัครสถานหрок หลวงพ่อยู่เรือนไม้กุฎีเก่าๆ สังกะสีเก่าๆ เหมือนโบราณๆ
 ไม่มีพิธีอะไรหрок ตู้นั่นอะไรก็ ไม่มีลักอย่าง ท่านมักน้อย สันโดษ แต่
 ท่านเลี้ยงพระท่านให้ ท่านมีแต่บริจาค มีแต่ดูแลพระศาสนา ตัวท่านนี้
 ไม่มีความฟุ้งเฟ้อเลย ไม่มีอะไรที่จะสมัยใหม่เลยในกุฎีของท่าน เติง
 ของท่านก็เก่าๆ อยู่คู่กับรองเจ้าอาวาส องค์นั้นะอยู่ติดกัน ซึ่งก็เป็นห้อง
 สำหรับปฏิบัติสมาธินะ ซึ่งถึงเวลาเราก็เข้าที่นะ ๕ โมงเราก็เข้าที่ พอ ๕
 โมงนาฬิกาตีต้องต่างๆ พอตีเสร็จแบบนี้ เราก็เข้าธรรมกาย ประเดี๋ย
 เดียวหลวงพ่อก็ออกมาตรวจ เสียงท่านจะมาก่อน ท่านก็เข้าในที่ของ
 ท่านซึ่งมันเป็นห้อง มีม่านกันไว้ เราก็ไม่กล้ากล้ากลายเข้าไปถึงจุดนั้น แต่
 เราก็อยู่ใกล้ๆ ในจุดบริเวณเดียวกัน เสียงท่านจะมาก่อน

เออ..วันนั้นมันมีเหตุการณ์ที่ประชาชนเดือดร้อนมากเลย มีน้ำท่วม
 บ้าง บางทีก็มีโรคภัยโรคระบาด บางทีก็ตอนนี้อย่ามีคนมาเลี้ยงพระเลยนะ
 มันเป็นอะไรนะ เออ...คนไม่ค่อยมาทำบุญ พระณรดอยาก ไหนลองไปดู
 ชี มารเขาทำอะไร เขากัน เขาขวาง เขาแกลังอะไร หลวงพ่อหันไปทาง
 ฝ่ายอุบาสิกาเรียกชื่อกัน เข้าไปดูเหตุการณ์ตอนนี้มันเป็นยังงี้ ทางโน้น
 ก็ทำตาม เจ้าคะ เดียวก็เข้าธรรมกาย ลิกเข้าไป ทีวีคุณเข้าไปสูงสุดมีพลังจิต
 อำนาจจิตสามารถที่จะรู้เรื่องเหตุการณ์ต่างๆ เห็นภาพต่างๆ แล้วก็ติดต่อ

กันด้วยพลังจิตด้วยอำนาจโหราจิต ใช้จิตโดยเฉพาะเลย เรียกว่าสืบแปด
 อรหันต์ ทำนองนั้นนะ ได้เรื่องแล้ว ตอนนี้อยู่แล้วเจ้าคะ ฝ่ายมารเขา
 ส่งผู้ที่ขัดขวางมา ไม่ให้คนมาทำบุญ มาเลี้ยงพระและก็คอยกลั่นแกล้ง
 คอยบอกข่าวไม่ดี ข่าวร้ายไม่ให้คนศรัทธา ไม่ให้คนมาทำบุญเจ้าคะ เอ้อ..
 แก่ไขลูก แก่ไข กำลังจัดแล้วก็สลายเขา ให้อุปสรรคนี้นี้ผ่านพ้นไปแล้วก็ให้คน
 มาเลี้ยงพระดังเดิม มากขึ้นนะ ส่วนปัญหาที่เกิดขึ้นนะ อุปนิสัยต่างๆนะ
 คนตายมากมายเหลือเกิน รถไฟชนกัน เครื่องบินตกอะไรต่ออะไร เอาไป
 ดูซิ มันมีเหตุการณ์อะไร นี่มันทำไมถึงเป็นแบบนี้ ไปดูซิ หลวงพ่อก็คุมไป
 แม่ชีก็เข้าที่ เข้าสมาธิ พระก็ทำไปพร้อมกับเณรด้วย ก็ช่วยรวมพลังจิต
 กันนะเป็นกองทัพธรรม เป็นกองทัพของผู้ที่จะคอยดูแลจักรวาล ผู้ที่เข้า
 ธรรมกายจะเห็นทุกคน เห็นกันหมดเลยเสร็จแล้วช่วยกันแก้เป็นกำลัง
 ช่วยใช้พลังจิต ช่วยกันตรึงมันขนาด ตรึงนี้มันมีปัญหา ตรึงนี้ถูกมารเขา
 ทั้งหมดเลยต้องช่วยกันแก้ เหมือนเราเข้าไปเพื่อจะซ่อมอะไรบางอย่าง
 หรือเพื่อจะสร้างสรรค์อะไรขึ้นมา หรือว่ากำลังตัวไข ตัวอุปสรรค ตัวที่มา
 ทำลาย ตัวที่มาขัดขวางให้เกิดสิ่งโน้นสิ่งนี้ ไม่ให้เป็นไปด้วยถูกต้องตาม
 ความจำเป็น เราก็ใช้พลังจิตนี้เข้าไปดู เข้าไปแก้ไข ไปสลายนะ

ฝ่ายตรงข้ามนี้เขาจะมาตีมาเลย เป็นพระพุทธรูปเจ้าองค์ดำมาเลย
 เขาก็จะมีบารมีของเขาเหมือนกัน คนช้วนก็มีบารมีเหมือนกัน บารมีใน
 การทำลาย ในการชั่วร้าย ในการที่จะมีแต่ฝ่ายไม่สร้างสรรค์ เราก็จะต้อง
 ใช้พลังจิตเข้าไปเพื่อที่จะสลายเขา สลายเขาให้เขาหายวับไปเลย เขา
 ทนอยู่ไม่ได้ ไปรื้อห้างมันเลย ถีบห้างรื้อห้างทิ้งเลยด้วยอำนาจของพลังจิต
 ของเราที่เหนือกว่า แม่เหล็กของเราที่แรงกว่านี้ จะทำลายสลายเขาไป
 มลายหายไปหมดเลย ทำชั่วโง่เดียวพอดีไม่มากไม่น้อย ชั่วโง่เดียวชวง
 อื่นก็จะมีสถานที่หลายๆแห่ง ที่ ๒๔ ชั่วโง่อันนั้นเป็นส่วนบุคคลที่เราจะ
 ไปนั่งไปทำกิจซึ่งบางองค์ก็ชอบเข้าธรรมกายอยู่เรื่อยเลย ก็ไปนั่ง แต่เป็น

ทางการนี้จะต้องมาร่วมประชุม ๑๘ อรหันต์ท่านองนั้น พระที่ได้ธรรมกาย ก็ต้องมาร่วมกันเพื่อปฏิบัติ ๕ โมงเย็น ยังมีอีกตอน ๑ ทุ่มจะต้องไปทำในโบสถ์ ในโบสถ์นี้ก็เป็นอีกที่หนึ่ง แล้วแต่ฝ่ายอุบาสิกาก็จะมีบ้านโยมไซ้ จะมีบ้านของคณะภาวณาอันนี้ฝ่ายอุบาสิกต่างที่อื่นเลิกงานแล้วก็จะมาทำกัน มาทำสมาธิกัน มีหลายจุด หรือที่ขึ้นธรรมก็ไปทำที่ศาลาหลังเก่า ก็จะมีแม่ชีฝึกปฏิบัติกัน เออ..มาพักกันหลายๆ วัน ใครอยากจะอยู่วัดก็มีข้าวฟรี อาหารที่พักฟรี ไม่มีที่นอนก็ค้างได้ในโบสถ์ ในโรงงานก็ทำงานตลอดแหละ

อาตมาไม่ได้อยู่ตลอดเพราะต้องมาล้างกระโถน ต้องมาทำงาน ปิดกวาดโบสถ์ทุกวันเลย เพราะพระจะต้องทำวัตรสวดมนต์ลงอุโบสถ ล้างขมกรรม บวชพระบ้าง แล้วพระที่อยู่ข้างในท่านมาลงอุโบสถ ทุกองค์ ต้องมาร่วมกัน รวมอุโบสถ มาตรวจศีลของตัวเอง แต่ปกติแล้วก็จะไปทำเหมือนอย่างกับกองทัพนะ จะต้องเตรียมพร้อมอยู่ตลอดเวลา เข้าธรรมกายอยู่ตลอดเวลาเพื่อดูเหตุการณ์ของโลก ของจักรวาล เวลานั้นฝ่ายพระเถรธรรมกายแยกต่างหาก พวกเปรียญพวกมหาก็นั่งอาสนะหนึ่ง ไม่ให้ปนกัน หลวงพ่อจะแยกเพื่อให้ญาติโยมได้รู้ว่าเรามีทั้งฝ่ายปริยัติคือเล่าเรียนศึกษานี้สืบต่ออายุพระพุทธศาสนา ส่วนพวกปฏิบัติ พระธรรมกายหรือฝ่ายปฏิบัติก็จะนั่งอีกจุดหนึ่ง ญาติโยมเห็นได้ชัด ส่วนพระธรรมดาก็จะไปนั่งติดหลวงพ่อกัน มีมาก พระธรรมดานี้มีมาก พระมีที่ปฏิบัติแต่ยังไม่ได้ธรรมกาย ก็ต้องไปนั่งพระธรรมดา

ทุกคนนี้จะต้องชักซ้อมด้วยตนเอง ต้องทำได้ และก็ถึงจะไปสอนผู้อื่นได้ จะต้องมีการชักซ้อม เหมือนปืนจะต้องมีการถอดล้างได้ ประกอบได้ วิชชาธรรมกายก็เหมือนกันจะต้องเข้าได้ออกได้คล่องแคล่วเหมือนหลว้าปล้อง เราดึงออกมาสามารถที่จะเข้าได้ออกได้ อย่างคล่องแคล่วสามารถที่จะทำงานได้อย่างรวดเร็วได้ ขั้บรถก็ต้องขับด้วยความรวดเร็ว ตำแหน่งอุปกรณ์ทุกอย่างวิชชาธรรมกายเหมือนกันจะต้องเข้าอย่างรวดเร็ว

ออกอย่างรวดเร็ว สามารถทำได้ให้สงบ เข้าธรรมกายได้แค่พริบตาเดียว หลวงพ่อท่านก็มองเหตุการณ์ในอนาคตว่าจะต้องมีผู้มาสืบทอดต่อของวิชาธรรมกายที่ท่านสอน หลวงพ่อจะพูดเสมอเลย งานนี้มันเป็นคำสอนของพระพุทธเจ้าที่ได้ค้นพบมา ก็จะต้องช่วยกันรักษานะ ซึ่งก็จะต้องมีการเผยแผ่ขยายออกไป ช่วยกันดูแลช่วยกันรับผิดชอบนะ ก็มีการพูดถึง ตอนนั้นซึ่งอาตมาก็รู้เรื่องบ้างไม่รู้เรื่องบ้างเพราะเป็นเด็กนะ ส่วนผู้ใหญ่เขาก็อีกระดับหนึ่งรับผิดชอบและก็รู้เรื่องผู้ที่เป็นพระสมัยนั้น ตอนเป็นเณรก็ฟังอยู่ห่างแถว แต่ก็ไต่ยืนอยู่ในโรงงาน หลวงพ่อพูดอะไร มันจะก้อง ไต่ยืนหมดเลย พูดเรื่องอะไร สั่งการอะไร ประการเรื่องอะไร หรือว่ามอบหมายงานอะไร แต่บางที่เราก็ได้ไม่ได้ทำเพราะเราก็คือเป็นทหารเล็กๆ ตัวเล็กๆ เป็นตัวประกอบ เป็นหางเครื่อง

หลวงพ่อบอกว่า หลวงตาใจนี่เป็นคนที่มีมั่นคงในการปฏิบัติวิชาธรรมกาย เป็นพระที่ขยันถึงอายุจะมากกว่าเพื่อนเลย ตั้ง ๙๐ แล้วตอนนั้น แต่ถึงเวลาเข้าโรงงาน คือเข้าปฏิบัติแบบชั้น ๑๘ อรหันต์ หลวงตาใจจะมาเป็นองค์แรกเชื่อกัน โอ้โฮขยันจริงๆ เลย ท่านจะเดินเข้าโรงงานที่ปฏิบัติเป็นองค์แรกเลย นั่งก่อนเพื่อน เลิกทีหลังเพื่อนซึ่งท่านเป็นพระตัวอย่างถึงแม้จะอายุสังขารมันไม่ค่อยจะพร้อม ไม่ค่อยจะสมบูรณ์นะ ไม่แข็งแรง แต่เรื่องการปฏิบัติ เรื่องการรับผิดชอบต่อท่านคล่องตัว เก่งกว่าพระทั้งหลาย กว่าเณรทั้งหลาย ท่านเดินนำหน้าเลย หลวงตาใจท่านอยู่คณะภาวนา ตอนเย็นๆ อาตมาก็มีหน้าที่ไปอ่านหนังสือธรรมะให้ท่านฟัง

อยู่มาวันหนึ่ง ตอนนั้นเป็นเณรเล็กๆ อยู่เหมือนเดิมนั้นแหละ อายุสิบสอง สิบสาม สิบสี่ สิบห้านั่นแหละ โตมาในวัดปากน้ำ ปฏิบัติเล่าเรียนจากที่นั่น อาตมาก็จำอยู่วันหนึ่ง วัดปากน้ำนี่เขาปิดขวานะเวลาห่มจีวร เขาปิดขวา ทุกคนจะต้องปิดมาทางขวาเพราะว่าสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวก่อนซึ่ง

เป็นหลานของหลวงพ่อดาวปากน้ำ สมัยนั้นอาตมาทันนะ เออ..ซึ่งท่านก็ไปเยี่ยมวัดปากน้ำ สมเด็จเจ้าวัดโพธิ์เนี่ยนะ องค์ก่อนโน้น เป็นสังฆราชท่านก็มีนโยบาย เราเป็นมหานิกายต้องบิตขวานะ ให้มันต่างจากธรรมยุต เรามีข้อวัตรปฏิบัติไม่เหมือนเขา การห่มจีวรก็ไม่เหมือนเขาก็ต้องบิตขวา เพราะฉะนั้นวัดปากน้ำจะต้องบิตขวา ห่มบิตขวากัน เวลาห่มคลุมก็จะเป็นห่มมังกร เนี่ยเอามาขัดไว้ได้รักแร้ซ้าย แล้วก็บิตขึ้น

บนไหล่ ห่มมังกร คือมหานิกาย วันหนึ่งข้าที่สุดเลย อาตมาก็ได้นำดูตอนเป็นเณร จะต้องไปฐระนอกวัด พอฉันเสร็จก็ห่มจีวร แทนที่จะบิตขวาเหมือนกฎระเบียบของวัด อาตมาดื้อขัดระเบียบ ละเมิด อาตมาห่มบิตซ้ายนะสิ เดินออกจากวัดปากน้ำไปที่วัดขุนจันทร์เพื่อจะไปขึ้นรถที่ตลาดพลู ที่สภารถอยู่ตรงนั้น พอติไปเจอหลวงพ่อบนสะพานโค้งใหญ่มันเป็นสะพานข้ามคลองที่วัดขุนจันทร์ วัดหนู มันมีอยู่สามวัดติดๆ กัน วัดหนู วัดขุนจันทร์ วัดอัมพรสวรรค์ แล้วก็วัดปากน้ำ มีวัดติดๆ กันเลย ข้ามคลองไปเท่านั้น เราอยู่ลึกไปหน่อยเป็นวัดปากน้ำ อาตมาไปจะเฝ้ากับหลวงพ่อบนสะพาน เราสำนึกผิดทันทีที่เรา กำลังละเมิดวินัย กฎระเบียบของวัด อาตมาก็ไม่รู้จะทำไง กลัวหลวงพ่จะดู ความที่หน้ามันบาง อาตมาก็ทำหน้ากะล่อมกะแล่ม หลวงพ่อเดินมาจะเฝ้าพอดี เราก็รีบเอาจีวรลดไหล่ลง แสดงความเคารพ เสร็จแล้วก็รีบบิตขวาทันที ต่อหน้าต่อตา กลับมาได้ทัน หลวงพ่อก็รู้กลัวเราจะอาย เสร็จแล้วหลวงพ่อก็ยิ้มๆ ปกติ

หลวงพ่อก็ไม่ยี้ม ท่านเป็นคนที่อยู่ใต้อาสนาสมานัตนะ ท่านไม่ค่อยจะเปลี่ยน
 อาการของท่านบ่อยๆ ขึ้นๆ ลงๆ เลย... แต่ท่านชอบหัวเราะ... ในเทพ มี
 เสียงของท่าน เวลาท่านพูดอะไร ท่านจะชอบหัวเราะแบบที่เป็นกำลังใจ
 แล้วก็ให้ความเบิกบานแจ่มใสแก่ผู้ฟัง ให้ความเป็นกันเองแก่ญาติโยม
 หัวเราะแะๆ อาตมาก็ทำไม่เหมือนนะ ปกตินอกเหนือจากนั้น ท่านจะไม่
 ค่อยยี้ม ไม่ค่อยหัวเราะ ท่านจะอยู่ในสมาธิอยู่เรื่อยเลย เป็นสิ่งที่แปลก นั่นคือ
 ประสพการณ์ที่อาตมาละเมียดกฏของวัด ห่มจีวรไม่บิดขวางกลับบิดซ้าย ไป
 เจอหลวงพ่อก็ หลวงพ่อก็ไม่ว่าอะไรหรอก

สามเณรนี้จำได้หมดแหละ สามเณรที่นั้งฉันอาหารอยู่ด้วยกัน มี
 อยู่สององค์ซึ่งเป็นหัวแก้วหัวแหวนของหลวงพ่อก็เลยเพราะเป็นเนรธรรม-
 กาย เณรองค์นี้ตัวเท่ากัน ซึ่งเขาเป็นคนรูปร่างสะอาดมาก ผิวพรรณ
 งดงามขาว ชื่อเนรจุลณี และมีหลวงพ่ิโนรอยู่ในโบสถ์ด้วยกัน หลวงพ่ิโน
 รมีเมตตารธรรมแล้วก็อยู่ด้วยกันมาโอโห้นับสิบปี จำวัดอยู่ในโบสถ์ด้วยกัน
 แล้วก็อาศัยโบสถ์รับผิดชอบงานทุกอย่าง โบสถ์เป็นที่ประกอบพิธีกรรม

อาตมาลาสิกขาตอนอายุ ๒๕ ปี ไปเรียนนิติศาสตร์ งามคำแหง
 พอจบปริญญาตรีก็ไปต่อปริญญาโท ปริญญาเอกด้านกฎหมายที่มหา
 วิทยาลัยอิลินอย สหรัฐอเมริกา แล้วกลับมาบวชอีกครั้ง ในปี ๒๕๓๘ มี
 หลวงพ่อพระเทพกิตติปัญญาคุณบวชให้ ปัจจุบันอาตมาอายุ ๖๒ ปี ก็ขอ
 ทำหน้าที่ลูกศิษย์ทายาทธรรมของหลวงพ่อดีที่สุด